

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

De Institutionibus. Titulus VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62915)

ni, ut coadjutores hujusmodi de proventibus praelatorum, in quorum assumuntur auxilium, sumptus recipiant moderatos, ab alienatione qualibet de bonis ecclesiasticis praelatorum ipsorum vel ecclesiarum suarum quomodolibet faciendi penitus abstinentes: rationem non solum in districto examine, sed & praelatis eisdem (si sanæ mentis extiterint) ac capitulis eorundem, seu etiam ipsorum praelatorum successoribus (si hoc antea non fecerint) plenariam reddituri. Ceterum quod de Episcopis præmittitur, ad superiores etiam praelatos esse volumus & intelligimus referendum.

DE INSTITUTIONIBUS.
TITVLVS VI.
CAP. I.

Capitulum sede vacante licet beneficia ad Episcopum collationem præstantia conferre non possit, tamen ad illa præsentatos instituire potest. h. d. Zen.

Bonifacius VIII.

ET si capitulum a sede vacante beneficia, quæ ad collationem Episcopi pertinent, conferre non possit, præsentatos tamen à patronis potest admittere, si sint idonei, & eos instituire in beneficiis, ad quæ fuerint præsentati: Licet ad Episcopum (si superesset) admissio & institutio hujusmodi pertinet.

CAP. II.

Non repellat præsentatum de se huius sacrorum ordinum. h. d. Zen. Idem in eodem.

Si is, ad quem rectoris præsentatio in aliqua parochia sine ecclesia noscitur pertinere, quempiam non constitutum in sacris præsentet ad eam: ipsum & (dummodo aliis sit idoneus, & intra tempus à jure statutum ad ordines, quos ipse ecclesia cura requirit, valeat promoveri) decernimus admittendum.

DE CONCESSIONE PRÆBENDÆ ET ECCLESIÆ NON VACANTIS.
TITVLVS VII.
CAP. I.

Si mandetur alicui provideri de dignitate vacatura, quam duxerit acceptandam, & vacat dignitas, quam ante acceptationem ordinarius conferri tenet ipsius collatio: etiam si executor impetrantis ante acceptationem fecerit reservationem, inhibitionem, & processus super prima vacante. Ioan. And.

Innocentius IV. dilecto filio Andrea Capellano nostro.

QVia cunctis & infra. Proponebatur itaque, pro parte tua, quod cum prædicta præpositura, dum vacabat, tibi per eum, qui conferre potuit ipsam, collata fuisset, collatio hujusmodi canonica existebat: maxime cum nulla per priorem ipsam, quæ illam impedire posset, inhibitis præcessisset. Dicebat autem pars altera, quod cum præmissæ literæ sede Carnoten. vacante fuissent in capitulo publicata, ac præfatus Episcopus tunc de capitulo ipso esset, ibique præsens existeret, ignorare non potuit, mandatum Apostolicum (super conferenda memorato D. præbendæ vel dignitate sine cura, quam ipse duceret acceptandam, cum primò in ecclesia ipsa prædicta vacaret) alii fuisse dictum, & sic per consequens facultatem sibi esse sublatam, conferendi hujusmodi dignitatem: propter quod videbatur, quod nec per se nec per alium præfatam præposituram, curam non habentem animarum annexam (quæ primò post mandatum ipsum in ecclesia prædicta

a Varias significationes hujus vocis, capitulum, ponit Ioan. And. in c. capitulum, sup. de reser. b Nos, idoneitatem, & tempus hic per capitulum ponit, unde non satis est quod intra tempus juris possit promoveri, sed debent etiam alia idoneitates concurrere. Dom. & Pet. de Ancl. Font.

vacavit) potuerit alicui personæ conferre. Præsentatum jam dictus prior eodem publicato mandato non præfato D. præbendam vel dignitatem, curam hujusmodi non habentem, quam primò in eadem ecclesia vacante contingeret, contulisset: nec alias etiam (prout allegatur) professe poterat ipsius Episcopi ignorantia in hac parte. Nam si alicui a sede Apost. concedatur, quod excommunicari non possit, licet id forsitan suis ignorantibus Episcopus, non tamen propter hoc ejus ligatur sententia, si quam proferat in eundem. Similiter si alicui concedendi præbendam aliquam tribuatur à sede Apost. potestas, ex hoc ipso videtur, quod sit Episcopo conferendi tunc eam penitus interdicta facultas. Nec obstat si forte objiceretur, quod lex, seu constitutio & mandatum nullo addiguntur, nisi postquam ad notitiam pervenerint eorundem, aut nisi post tempus, nisi quod ignorare minime debuissent: quia in privilegiis & indulgentiis, seu concessionibus specialibus secus existit, in quibus sufficit, quod ad illorum, quibus conceduntur, notitiam perveniant: ut patet cum indulgentiarum, quod excommunicari non possit, sicut superius est expressum. Et quidem cum tribuatur alicui potestas conferendi præbendam, videtur proculdubio ei concedi aliquid speciale. Adiciebatur insuper, quod cum silententia statim ardet etiam ignorantem: quoniam si contra prælatum aliquem absentem depositionis sententia profertur, contractus, quos inquit ignoranter potest ut prælatum, nullum robur obtinet firmitatis: & in supradictis decretis irritum decernimus & inane, quicquid super hujusmodi præbendæ vel dignitate contra nosm contraxerit attentari mandatum: collatio, quam idem Episcopus post nosm decretum (sive illud ignoraverit, sive non) de præfata præpositura per se vel per alium fecerat, non valebat. Ex parte vero tua extitit replicatum, quod hæc de illis privilegiis & indulgentiis (æquitate suadente) debent intelligi, quæ vim suam habent mox cum ad illos, quibus conceduntur, perveniant: ex quorum tenore liquido nosci potest, quod talis cura ea fuerit intentio concedentis: utpote cum alicui conceditur, quod excommunicari non possit, ex hoc enim evidenter apparet alius ipsum excommunicandi ademptam esse penitus facultatem: non sic autem si alicui conferendi præbendam, sive certa, sive incerta tribuatur potestas, non enim tunc esse videtur tribuentis intentio, ut per hoc ei (ad cuius donationem præbendæ ipsi continer) conferendi possibilitas adimatur: nisi prius illi sibi notificet, quod eam velit per hujusmodi potestatem conferre, aut ei collationem interdicitur illam, ut potest, quam illi notificaverit talem potestatem esse sibi concessam, vacuum decernat & irritum, si secus de ipsa præsumat. Quia cum illi non amplius deetur potestas, quam ipse Romanus Pontifex habet in hac parte, licet per eam, quam obtinet ipse Romanus Pontifex, facultas conferendi beneficium vel præbendam (nisi suam illius voluntatem) alicui non auferatur: similiter & per eam, quæ taliter illi ab ipso auferatur ei, ad quem ipsius præbendæ spectat collatio, priusquam infinuetur illi sibi, quod eam velit concedere, vel etiam conferat (si forte vacet) potestas non tollitur conferendi, nisi forsitan quod ipsam conferre non possit, exprimat in concessionem hujusmodi potestatis: tunc enim licet talem concessionem fortassis ignoret, sua tamen collatio, si postmodum præbendam ipsam conferat, nihil valet: cum satis super hoc concedentis intentio agnoscat: sicut cum indulgentiarum, quod excommunicari non valeat, ut in superioribus est præmissum. Subiunctum etiam extitit, quod cum memorato priori per præfatas literas mandavimus, ut memorato D. præbendam, vel dignitatem

a Vide Decretum & Dist. in cognoscere, ext. de cons. & interdictis in can. ista, & leg. dist. 4.

